

**Lenka
Martinková**

Chlapec z lesa

Šli pěšky už několikátý den. Přespávali na lesních mýtinách, jedli ovoce, na které cestou narazili, a občas se pokoušeli lovit. Většinou neúspěšně a stejně nikdy nerozdělali oheň, aby si kořist upekli. Ani jeden z nich nevěděl, jak dlouho takový stav bude trvat. A když to věděl, neprozradil by to svému společníkovi, ani kdyby na tom závisel jeho život.

„Kdy tam dojdeme?“ chlapec se ptal skoro bez přestání. Už mu ani neodpovídal. Unavovalo ho to. „Proč se nevrátíme domů? A proč jsme nejeli autem?“ Chlapci bylo líto, že takřka nové vozidlo nechali bez povšimnutí na kraji lesa na hranicích Německa. Byla to luxusní značka a on si zakládal na tom, že ho v něm táta vozí do školy. Spolužáci mu závidí... Koho by to netěšilo?

„Nemůžeme. Ještě ne. Dokud jsou prázdniny, budeme žít tady, v lese. Bude to dobrodružství, uvidíš.“ Muž nasadil úsměv, ale povedl se mu spíše posmutnělý škleb. Nechtěl tomu kloučkovi nic vysvětlovat. Věděl, že by jeho důvody beztak nepochopil. Od té doby, co při autonehodě zemřela jeho žena, neměl důvod dál žít ve městě a každý den procházet tím místem, které se jí stalo osudné. Chtěl taky odejít, být pohřbený v tichém lese, ne na hřbitově, kam dennodenně přicházejí pozůstalí.

„Co bude s autem?“ Jeho syn se domáhal odpovědi. Nedokázal pochopit vůbec nic. Nechápal, proč by oni dva měli žít v lese, bez internetu a nejmodernější techniky, bez kamarádů z města.

Další škleb: „Všechno jsem zařídil. Odvezou ho spolehliví lidé.“ Odpovídal mu s hraným klidem. Ne, o auto se nemusí bát. Odveze si ho policie, až zjistí, že jsou oba nezvěstní a bude se snažit najít něco, co by ji přivedlo na stopu muže s chlapcem. Marně. Byl si jistý, že všechny stopy pečlivě zahladil, a dokud on sám nebude chtít, nikdo je neobjeví.

Sestupovali do údolí. Nedaleko šuměl malý vodopád. Muž se kolem

sebe obezřetně rozhlédl. Byl si jistý, že před časem překročili hranici a teď jsou v Čechách. Místo pro ně jako stvořené. Opatrně sestupovali po příkré skále porostlé mechem. Ochrání je před zvědavýma očima lidí, nikdo se do tohoto údolí neodváží sejít. Jsou dostatečně hluboko v lese a už jenom přiblížit se k rokli bude většina lidí považovat za životu nebezpečné.

„Chci se vrátit!“ chlapec začal natahovat. Tohle nebylo dobrodružství, jak si ho představoval. Dělo se něco, čemu nerozuměl. Báł se a nevěděl čeho.

„Slezeme dolů a budeme tam bydlet celé prázdniny. To je lepší než na táboře, ne?“ zeptal se muž s hraným veselím. Ve skutečnosti věděl, že jeden z nich se už z téhle rokly nikdy nevrátí. Ať proto, že už nebude chtít, nebo to nedokáže. Nenápadně si sáhl na kapsu bundy. Tam před odchodem schoval nejdůležitější věci – tlustý notýsek, do kterého chtěl chlapci zaznamenat, proč se k něčemu takovému rozhodl. Doufal, že jednou všechno pochopí.

Na příkrých svazích rostly tenké kmínky mladých stromků. Muž si je prohlížel zkušeným okem. Věřil, že budou vhodné ke stavbě jednoduchého přístřešku. Kameny, které sesbírají kolem, si obloží ohniště... budou žít bez jakékoli techniky, ale to neznamená, že jeho syn bude nevzdělaný. Naučí ho všechno, co sám umí.

„Proč tady musíme žít? Prázdniny už dávno skončily!“ chlapec se rozhlížel kolem sebe, jako by se právě probudil na neznámém místě. Muž ho povzbudivě pohládl po hlavě. „Ty tady nechceš zůstat? Umíš všechno, co potřebuješ. Škola je pro tebe zbytečná. Co kdybys měl prázdniny tak dlouho, dokud budu žít?“

Chlapec se na něj nevěřičně zadíval. Tohle by jeho táta nikdy nedovolil. Nechápal, co se stalo a ani po tom nechtěl pátrat. Uraženě mlčel. Věřil mu a teď tohle! „Ale proč?“ zeptal se protivně.

Muž beze slova pokrčil rameny. Nemělo cenu se s ním dál bavit. Věděl, že bude uražený a bude odmítat se s ním na čemkoli dohodnout. Pokračoval

ve zušlechtování příbytku. Celé dva měsíce se synovi ani slovem nezmínil, že tady budou žít dlouhá léta.

Chlapec se vyškrábal z rokle. Teď se s nikým nechtěl bavit. Tohle byla zrada. Ve městě měl kamarády, slíbil jim, že po prázdninách bude vyprávět o svém neobvyklém dobrodružství...

„Pojď sem. Něco ti dám, abys věděl, co máš dělat. Po zimě tady už nebudu.“ Mladík se na svého otce upřeně zadíval. Samozřejmě nevěřil, že tady bude vždycky, ale nikdy by neřekl, že to přijde tak nečekaně. Muž z kapsy staré bundy vylovil odřený zápisník a krátkou tužku. „Máš tam všechny informace. Přečti si to, až bude ta správná chvíle.“ Skoro slavnostně mu na krk pověsil kompas. „V mapě je označeno, kde jsme. Půjdeš zpátky k Berlínu.“ Muž beze slova vysvětlení odešel do přístřešku.

Mladík se za ním chvíli díval. Nevěděl proč, ale měl pocit, že to není tak idylické, jak se ho celé roky snažil přesvědčit. Pokrčil rameny. Co by se stalo, kdyby poznámky svého otce přečetl už teď? Určitě nic. Aspoň bude připravený na to, co se má stát.

Vyšplhal se po svahu ke svému oblíbenému stromu a pohodlně se usadil. Najednou pochyboval, jestli dělá dobře. Určitě, musí se přece dozvědět, co celé tohle podivné dobrodružství znamená.

S povzdechem otevřel zápisník a dal se do čtení.

Nenávidím civilizaci. Vzala mi ženu a já před ní zachráním alespoň syna. Počkám, až zakončí školní rok a pak ho vezmu do lesa. Budu mu tvrdit, že je to jenom výlet. To mu bude stačit. Až v září mu řeknu pravdu – částečnou.

Mladík překvapeně zamrkal. Tohle mu připadalo jako největší podvod jeho života. Donutil se číst dál. Musel se dozvědět co nejvíc.

Jsme tady. Já už se odsud nedostanu. Naučil jsem syna všechno, co potřebuje. Teď se o sebe dokáže postarat sám. Vydej se na cestu synu, v Berlíně ti pomohou.

Mladík byl na lovu. Když se vrátil, našel svého otce oběšeného. Bylo mu jasné, že už mu nepomůže a ani neměl jak přivolat pomoc. Rozhodl se, že ho alespoň pohřbí, než se vydá na cestu...

Lenka Martinková, 2012

www.ok2bvg.cz/lenka